

Στώνα χέρι τὸ κοντάρι,
στ' ἄλλο χέρι τὸ σπαθί,
ἢ τὴν νίκη θενά πάρη,
ἢ τὸ Γένος θά χαθῆ.

Γιατί εἶν' ὀλίγ' οἱ φίλοι,
κ' οἱ ἔχθροί του μυρμηγκιά
καὶ δὲν ἔχει ποῖον νὰ στείλῃ
νὰ μηνύσῃ στὴν Φραγκιά :

"Αχ! Φραγκιά, χριστιανευμένη
μ' εὐαγγέλιο γραικικό,
πῶς ὑπόφερες νὰ γένη
τέτοιο ἀπίστευτο κακό!

Πῶς 'παράτησες νὰ πλήξῃ
τῆς σκλαδιάς ἢ μαχαιριά
τὸν λαό, ποῦ σ' ἔχει δείξει
τί θά 'πῆ ἐλευθερία.

Ταῦτα 'σκέφθῃ πῶς δὲν ἔχει
ποῖον νὰ στείλῃ νὰ τὰ 'πῆ,
καὶ σὰν θύελλα διατρέχει,
καὶ χτυπᾷ σὰν ἀστραπή.

Τότ' ἀπὸ τὸ λάβαρό του
ἐσηκώθηκα γοργό,
τὸ πικρὸ παράπονό του
νὰ κηρύξω κἂν ἐγώ.

Χάμου πέταξα, μὲ βλέμμα
ἀπὸ φρίκη νεκρικό,
μου ἐδάφηκε στὸ αἷμα
τὸ στηθάκι τὸ λευκό.

'Ψηλοπέταξα, ἀπὸ χάμου,
μέσ' στὴν μάχῃ τὴν βαθεία,
'φαλιδισαν τὴν νουρά μου
τ' ἀναριθμητὰ σπαθιά.

Δι' αὐτὸ λαλῶ θλιμμένα
ἀπὸ τὴν ἡμέρ' αὐτή,
κ' ἔχω στήθῃ 'ματωμένα
καὶ νουρά φαλιδιστή.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προχθὲς ὁ νεότευκτος διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς Δ.
μεταβαίνει εἰς τοῦ καθηγητοῦ του κ. Α* ἵνα τὸν
ἀποχαιρετίσῃ καὶ τὸν εὐχαριστήσῃ συνάμα ἐπὶ τῇ
ἀναγορεύσει του.

— Θὰ σᾶς εἶμαι πάντοτε εὐγνώμων, κύριε καθη-
γητά, διότι πᾶν ὅ,τι γνωρίζω εἰς ἐσᾶς καὶ μόνον τὸ
ὀφείλω.

— Καλὲ γιὰ τόσῃ μικρὰ πράγματα δὲν ἀξίζει νὰ
γίνεται κἂν λόγος, ἀπαντᾷ ὁ καθηγητής, ὅστις ἐγνώ-
ριζε πόσον ἐβόρυνον αἱ γνώσεις τοῦ μαθητοῦ του.

* *

Ὁ ἀστυνόμος πρὸς τὸν κλητῆρα. Ποιανοῦ
ἀρχεῖου ἦσαν τὰ ζῶα ποῦ ἐμπήκων καὶ ἐρήμαζαν
τὸν δημόσιον κήπον;

Ὁ κλητῆρ. — Ἰδικά σας, κύρ ἀστυνόμε!

* *

Ὁ Ἀγαθόπουλος εὕρισκετο εἰς τὴν οἰκίαν φίλου
του, τοῦ ὁποῦ αἰφνης ἢ σύζυγος καταλαμβάνεται
ὑπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ καὶ γεννᾷ ὠραῖον ἀγο-
ράκι.

Τοῦτου γενομένου, ὁ Ἀγαθόπουλος τρέχει νὰ εὕρῃ
τὸν εὐτυχῆ πατέρα, εἰς ὃν θέλει νὰ ἀναγγεῖλῃ πρῶ-
τος τὴν χαρμόσουν εἰδήσιν.

— Ἡ γυναῖκά σου ἐγέννησε! τῷ φωνάζει ἄμα
ἰδὼν αὐτόν.

— Καὶ τί παιδί ἔκαμεν;

— Μάντευσε ἂν ἤμπορεῖς . . .

— Θηλυκό, ἔ;

— Ὅχι δὲν ἔκαμε θηλυκό.

— Ἄ, ἀρσενικό λοιπόν; Τί εὐτυχία!

— Μπᾶ, καὶ πῶς τὸ ἐμάντευσες! λέγει ἐκπλη-
κτος ὁ Ἀγαθόπουλος. Κατάλαβα, κάποιος θά εἶχεν
ἔλθει προτῆτερα καὶ σοῦ τὸ εἶπε!

ΛΗΘΕΙΑΙ

Πόσον σπανίως συμφωνοῦν τὰ μέσα μὲ τὰ ἔξω!
Μετὰ τὰ στολιδία πάντοτε ὁ κόσμος ἀπατάται.

Ἴδὲ τὰ δικαστήρια: Ὑπόθεσις ὑπάρχει,
ὅσον καὶ ἂν τὴν φαντασθῆς αἰσχροῦ καὶ σαπημένην,
ὅπου μὲ λόγια εὐμορφα ἐὰν τὴν καρυκεύσῃς
δὲν κρύπτονται τὰ αἴσχη της; Ἴδὲ καὶ τὴν θρησκείαν:
Ὑπάρχει πλάνη, αἵρεσις, ποῦ δὲν θά τύχῃ κάποιος
μὲ ὕφος ἐπιβλητικὸν νὰ τὴν καθιερώσῃ
διὰ τοῦ κύρους τῶν Γραφῶν, καὶ τὴν ἀναιδεῖάν της
μ' εὐπρόσωπα στολισματα νὰ τῆς περικαλύψῃ;
Κάθε κακία ἤμπορεῖ, ὅσον χονδρῆ κ' ἂν εἶναι
μὲ κἂτι πρόσχημα ἀρετῆς νὰ στολισθῇ ἀπ' ἔξω.
Πόσοι δειλοί, μὲ τὴν καρδίαν ὡσὰν τὴν ἄμμον χαύνην,
ἂν κρίνης ἀπ' τὰ γένειά των εἶν' Ἡρακλεῖς ἢ Ἄρεις,
κ' ἂν τοὺς σκαλίσῃς — κάτασπρον τὸ αἷμά των ἄν
[γάλα.

Μετὰ μόνον τὰ φυτρώματα κοσμοῦνται τῆς ἀνδρίας,
νὰ φαίνωνται ἐπιφόβοι! Ἴδὲ κ' ἡ ὠραιότης,
ἰδὲ πῶς ἀγοράζεται κ' ἐκείνη μὲ τὸ ζῆγι.
Εἰς τοῦτο δὲ μᾶς γίνεται τὸ παρὰ φύσιν θαῦμα,
νὰ εἶναι πλέον ἐλαφραὶ αἱ μᾶλλον φορτωμένοι.
Καὶ πόσα δὲ χρυσὰ σγουρά, στρημένα σὰν τὰ φεῖδια,
ποῦ σείονται κ' ἀφίνονται ἀέρας νὰ τὰ παίζῃ
ἔς ἄλλην ἀνήκουν κεφαλῆν, κ' ἐκεῖνο τὸ κρανίον
ὅπου ἐπρωτοφύτρωσαν εὕρισκεται ἔς τὸν τάφον!
Ὡστε λοιπὸν οἱ στολισμοὶ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
εἰμὴ ἀκτὴ ἀπατηλῆ πελάγους φρικτοτάτου.
Ἡ σκέπη χρυσοῦφαντῃ — καὶ κρύπτει μίαν μαύρην.
Εἰς ἕνα λόγον, πρόσχημα τῆς ἀληθείας εἶναι,
καὶ μὲ αὐτὸ οἱ πονηροὶ φρονίμους παγιδεύουν.

(Ἐκ τοῦ «Ἐμπόρου τῆς Βενετίας» τοῦ Σαισκοπεῖρου κατὰ μετάφρ. Δ. Βικίλια).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μοναὶ ἐν Ἑλλάδι. — Τὸ νῦν προσωπικὸν ὄ-
λων τῶν μονῶν τοῦ κράτους κατὰ τινὰ πίνακα, ὃν ὁ
ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργὸς ὑπέβαλεν εἰς τὴν